

Město padlých andělů

CASSANDRA
CLARE

NÁSTROJE SMRTI 4

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Město padlých andělů

Město padlých andělů

CASSANDRA

CLARE

NÁSTROJE SMRTI ④

Copyright © 2011 by Cassandra Claire LLC
Translation © Eva Maršíková 2014, 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *City of Fallen Angels (The Mortal Instruments)*, který vydalo nakladatelství Margaret K. McElderry Books v USA roku 2011, přeložila Eva Maršíková
Editor Jan Pavel
Produkce Dana Klimová
Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o.,
v edici #BOOKLAB, v Praze roku 2019
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-690-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Pro Joshe

*Sommes-nous les deux livres
d'un même ouvrage?*

Část první
Andělé zkázy

*Jsou nemoci kráčejíci v temnotách
a jsou též andělé zkázy, již létají
zahaleni v rouchu nehmotnosti a skrývají se v mlčení;
nevidíme je, však cítíme jejich sílu
a klesáme pod jejich mečem.*

Jeremy Taylor, *Pohřební kázání*

VELITEL

„Jenom kafe, prosím vás.“

Číšnice pozvedla namalované obočí. „Nic k jídlu si nedáte?“ zeptala se. Mluvila se silným slovanským přízvukem a tvářila se zklamaně.

Simon Lewis jí to nemohl mít za zlé – nejspíš doufala v lepší spropitné, než jaké jí vynese objednávka jednoho šálku kávy. Nebyla to ale jeho chyba, že upíří nejedí. Sice si někdy v restauracích i přesto objednával jídlo, jen aby si zachoval zdání normalnosti, jenže takhle v úterý pozdě večer, když ve Veselce nebyli téměř žádní jiní hosté, mu připadalo, že to nestojí za to. „Jenom to kafe.“

Číšnice si od něj s pokrčením ramen vzala zalaminovaný jídelní lístek a šla jeho objednávku nahlásit. Simon se opřel o opěradlo plastové židle a rozhlédl se kolem sebe. Bistro Veselka na rohu Deváté ulice a Druhé avenue patřilo mezi jeho nejoblíbenější podniky na Lower East Side. Byla to stará východoevropská jídelna, vyzdobená černobílými tapetami, kde člověka nechali sedět klidně celý den, pokud si v půlhodinových intervalech objednával kávu. Také tam podávali vegetariánské pirohy a boršč, které měl kdysi ve velké oblibě, ty dny už ale zmizely v nenávratnu.

Byla polovina října a v bistru právě vyrukovali s halloweenskou výzdobou – vratkou stojací cedulí s nápisem Boršč, nebo život! a upírem vystříženým z kartonu, kterému říkali hrabě Borščula. Tyhle laciné sváteční dekorace kdysi Simonovi s Clary připadaly k popukání, jenže teď už se Borščula s umělými špičáky a černou kápi Simonovi tolik vtipný nezdál.

Simon se podíval z okna. Noc byla chladná a přes Druhou avenue hnal vítr listí jako hrst papírových konfet. Po ulici šla dívka v přiléhavém nepromokavém kabátě s páskem a dlouhé černé vlasy jí vlály ve větru. Lidé se za ní otáčeli, když kolem nich prošla.

Simon se na takové dívky v minulosti často díval a přitom líně přemítal, kam asi jdou a s kým se tam mají setkat. Určitě s nikým, jako je on, to mu bylo jasné.

V tomto případě by se ale spletl. Nade dveřmi bistra zazvonil zvonek a dovnitř vešla ona dívka, Isabela Lightwoodová. Když uviděla Simona, usmála se a zamířila k němu. Cestou si z ramen setřásala kabát, a než se posadila, přehodila ho přes opěradlo židle. Pod kabátem měla na sobě to, čemu Clary říkala „typický Isabelin ohoz“: krátké, upnuté sametové šaty, síťované punčochy a kozačky. V levé botě měla zastrčený nůž, o němž Simon věděl, že ho nikdo jiný než on nevidí; přesto všichni v bistro pozorovali, jak si Isabela sedá a hází si vlasy dozadu. Ať už měla na sobě cokoli, přitahovala pozornost ostatních jako ohňostroj.

Nádherná Isabela Lightwoodová. Když ji Simon poznal, předpokládal, že o kluka jako on nebude mít zájem. Ukázalo se, že má v podstatě pravdu. Isabelle se líbili mladíci, které její rodiče neschvalovali, což v jejím světě znamenalo podsvětany – víly, vlkodlaky a upíry. Proto ho naplňovalo údivem, že se teď spolu už měsíc nebo dva vídají, i když se jejich vztah většinou omezoval na občasné schůzky, jako byla tato. Navíc se nemohl ubránit úvahám, jestli by spolu vůbec chodili, kdyby se nestal upírem, kdyby se mu život v jedné jediné chvíli neobrátil vzhůru nohama.

Se zářivým úsměvem si zastrčila za ucho pramen vlasů. „Vypadáš dobře.“

Simon zabloudil pohledem ke svému odrazu ve výloze bistra. Od té doby, co spolu chodili, se v jeho vzezření jasně projevoval Isabelin vliv. Donutila ho vzdát se mikin s kapucí ve prospěch kožených bund a místo tenisek si musel pořídít značkové boty. Boty, které jen tak mimochodem stály tři sta dolarů. Pořád ještě nosil svá obvyklá trička s nápisy – na tom dnešním stálo Existencialisti to dělají bezúčelně –, ale už neměl džíny s dírami na kolenou a roztrhanými kapsami. Také si nechal narůst delší vlasy, které mu teď padaly do očí a zakrývaly mu čelo, i když to bylo spíš z nutnosti než kvůli Isabelle.

Clary si z jeho nového vzhledu dělala legraci, jenže jí koneckonců připadalo nevýslovně legrační všechno, co souviselo se Simonovým milostným životem. Nemohla uvěřit, že by Simon mohl mít s Isabelou vážný vztah. Zároveň ovšem nevěřila ani tomu, že by stejně vážný vztah mohl mít i s Maiou Robertsovou, jejich společnou kamarádkou vlkodlačicí. A úplně největší potíže jí dělalo uvěřit, že ani jedné ze svých přítelkyň Simon dosud neřekl o té druhé.

Simon si nebyl úplně jistý, jak k tomu vlastně došlo. Maia ráda chodila k němu domů hrát hry na konzoli Xbox – na opuštěné policejní stanici, kde žila její vlkodlačí smečka, nic takového neměli – a asi potřetí nebo počtvrté, co ho přišla navštívit, se k němu před odchodem naklonila a políbila ho na rozloučenou. Potěšilo ho to a hned potom zavolal Clary, aby se jí zeptal, jestli to má říct Isabelě. „Nejdřív musíš přijít na to, o co vlastně mezi tebou a Isabelou jde,“ odpověděla. „A pak jí to řekni.“

Ukázalo se, že to nebyla příliš dobrá rada. Uplynul měsíc a on pořád ještě netušil, o co mezi ním a Isabelou vlastně jde, takže raději nic neříkal. A jak čas ubíhal, představa, že by měl vůbec něco říkat, se mu zdála čím dál tím nepříjemnější. Zatím všechno zvládal. Isabela s Maiou nebyly zrovna kamarádky a moc se nevídaly. To se ale naneštěstí pro něj mělo změnit. Claryina matka si měla za pár týdnů brát svého dlouholetého přítele Luka a Isabela i Maia byly na svatbu pozvané. Ta představa Simona dělala ještě víc, než kdyby ho měl po newyorských ulicích nahánět rozzuřený dav lovců upírů.

„Takže,“ ozvala se Isabela a vytrhla ho tím ze snění, „proč tady, a ne u Takiho? Tam by sis mohl objednat krev.“

Řekla to tak nahlas, až sebou Simon škubl. Diskrétnost nepatřila mezi Isabeliny silné stránky. Naštěstí to vypadalo, že je nikdo neposlouchá, dokonce ani číšnice, která se vrátila, zprudka před Simona postavila hrnek s kávou, loupla očima po Izzy a pak odešla, aniž si zapsala její objednávku.

„Líbí se mi tady,“ řekl. „Chodívali jsme sem s Clary, když si dělala kurz v Tischově výtvarné škole. Mají tady výbornej boršč

a bliny – to jsou takový sladký tvarohový lívance –, a navíc mají otevřeno celou noc.“

Isabela mu však nevěnovala pozornost. Zírala někam za jeho rameno. „A co je *toble*?“

Simon se podíval stejným směrem jako ona. „To je hrabě Borščula.“

„Hrabě *Borščula*?“

Simon pokrčil rameny. „Je to halloweenská výzdoba. Hrabě Borščula je pro děti. Stejně jako hrabě Čokula nebo jako hrabě Počtář ze *Sezame, otevři se*.“ Zeširoka se usmál jejímu nechápavému výrazu. „Víš, ten, co učí děti počítat.“

Isabela vrtěla hlavou. „V televizi dávají pořad, kde děti učí počítat *upír*?“

„Kdybys to viděla, dávalo by ti to smysl,“ zamumlal Simon.

„Takový konstrukt ovšem spočívá na mytologickém základě,“ pronesla Isabela poučujícím tónem typickým pro lovce stínů. „V některých legendách jsou upíři skutečně posedlí počty, a když před ně vysypeš rýži, musejí okamžitě všeho nechat a všechna zrnka spočítat. Samozřejmě že na tom není ani špetka pravdy, stejně jako na těch povídkách o česneku. A upíři by neměli učit děti. Upíři nahánějí hrůzu.“

„Díky za výklad,“ odvětil Simon. „To je jenom taková legrácka, Isabelo. Je to prostě hrabě Počtář. Rád počítá, chápeš? ‚A copak dnes hrabě Počtář spořádal, děti? *Jednu* čokoládovou sušenku, *dvě* čokoládové sušenky, *tři* čokoládové sušenky...‘“

Ovanul je chladný vzduch, dveře restaurace se totiž otevřely a dovnitř vešel další zákazník. Isabela se otrásla a sáhla po své černé hedvábné šále. „To nezní moc realisticky.“

„A co by se ti líbilo víc? ‚A copak dnes hrabě Počtář spořádal, děti? *Jednoho* bezbranného vesničana, *dva* bezbranné vesničany, *tři* bezbranné vesničany...‘“

„Pst!“ Isabela si přestala omotávat šálu kolem krku, předklonila se a položila ruku na Simonovo zápěstí. Její velké tmavé oči náhle ožily tak, jak ožívaly jedině tehdy, když byla na lovu

démonů, nebo o lovení démonů alespoň přemýšlela. „Podívej se támhle.“

Simon se zadíval stejným směrem jako ona. U vitríny s různými sladkostmi – dorty s tlustou vrstvou polevy, židovskými rohlíčky rugelach a listovými šátečky s pudinkovou náplní – stáli dva muži. Ani jeden z nich však nevypadal, že by se zajímal o jídlo. Oba byli malí a tak strašně vyzábli, že jim lícní kosti trčely z bezbarvých tváří jako nože. Oba měli řídké šedivé vlasy a vybledlé šedé oči a byli oděni v kabátech břidlicové barvy, které jim sahaly až na zem.

„Tak,“ řekla Isabela. „Co jsou podle tebe zač?“

Simon na ně zamžoural. Oba dva mu pohled oplatili a jejich oči bez řas se na něj upřely jako prázdné otvory. „Vypadají jako zahradní trpaslíci posedlí ďáblem.“

„Jsou to lidští služebníci,“ sykla Isabela. „Patří nějakému upírovi.“

„Patří? To jako myslíš...“

Netrpělivě si odfrkla. „U Anděla, ty o svém druhu opravdu nic nevíš, co? Tušíš vůbec, jak upíři vznikají?“

„No, když se mamka upírka s tatínkem s upírem mají hodně rádi...“

Isabela se na něj zašklebila. „No dobře, tak teda víš, že upíři k rozmnožování *nepotřebují* mít sex, ale vsadím se, že nemáš tušení, jak to doopravdy funguje.“

„Ale mám,“ ohradil se Simon. „Jsem upír, protože jsem se předtím, než jsem umřel, napil Rafaelovy krve. Pití krve plus smrt rovná se upír.“

„Ne tak docela,“ nesouhlasila Isabela. „Jsi upír, protože ses napil Rafaelovy krve, pak tě pokousali další upíři a teprve *potom* jsi umřel. V určité fázi tě prostě musí kousnout nějaký upír.“

„Proč?“

„Upíři sliny mají... zvláštní schopnosti. Způsobují transformaci.“

„Fujtajbl,“ ušklíbl se Simon.

„Nebuď taková citlivka. Z nás dvou jsi to ty, kdo se může pochlubit kouzelným plivancem. Upíří si rádi udržují nablízku lidi, na kterých se můžou přiživit, když jim dojde krev – jsou to vlastně chodící automaty na občerstvení.“ Z Izzyina hlasu byl cítit odpor. „Jeden by předpokládal, že je ty opakované ztráty krve oslabí, jenomže upíří krev má i hojivé účinky. Zvyšuje množství červených krvinek v krvi, takže ti lidé jsou pak silnější a zdravější a žijí delší dobu. Proto Zákon upírům nezakazuje žít se na lidech. Ono jim to totiž neublíží. Samozřejmě že se nějaký upír občas rozhodne, že mu občerstvení nestačí a že by měl raději služebníka – a to pak začne pokoušanému člověku podávat malé dávky upíří krve, aby byl poslušný a připoutaný ke svému veliteli. Služebníci své velitele uctívají a nadšeně jim posluhují. Nechtějí nic jiného než být v jejich blízkosti. Stejně jako ty, když ses vrátil do hotelu Dumont. Táhlo tě to zpátky k upírovi, jehož krve ses napil.“

„K Rafaelovi,“ doplnil Simon pochmurně. „Ale řeknu ti, že teď už mu rozhodně nablízku být nemusím.“

„Ne, to nutkání totiž zmizí, když se z tebe stane plnohodnotný upír. Jenom služebníci uctívají své upíří předky a nemůžou jim odmítnout poslušnost. Chápeš to? Když ses vrátil do hotelu Dumont, Rafaelův klan z tebe vysál všechnu krev, tys umřel a pak se z tebe stal upír. Ale kdyby tě úplně nevysáli, kdyby ti místo toho podali upíří krev, nakonec by z tebe byl služebník.“

„Tohle je vážně moc zajímavý,“ řekl Simon. „Ale nějak to nevysvětluje, proč na nás ti dva zírají.“

Isabela se na ně ohlédla. „Zírají *na tebe*. Možná jejich velitel umřel a oni hledají jiného upíra, kterému by mohli patřit. Mohl bys mít domácí mazlíčky.“ Zazubila se na něj.

„Anebo možná přišli na bramborový placky,“ zkusil to Simon.

„Lidští služebníci nejedí normální jídlo. Živí se směsí upíří a zvířecí krve. To je udržuje ve zpomaleném životním režimu. Nejsou nesmrtelní, ale stárnou hodně pomalu.“

„Bohužel to ale vypadá, že mladistvý vzhled jim tak dlouho nevydrží,“ poznamenal Simon s pohledem upřeným na dva muže.

Isabela se na židli narovнала. „Míří přímo sem. Takže se nejspíš dozvíme, co vlastně chtějí.“

Služebníci se blížili, jako by byli na kolečkách. Vypadali, že je vpřed neposouvají kroky, ale zcela nehlukný klouzavý pohyb. Přejít restauraci jim trvalo jen pár vteřin. Než dorazili k Simonovu stolu, Isabela si stihla vytáhnout z boty ostrou úzkou dýku. Ležela na stole a ve světle zářivek vrhala odlesky. Byla to tmavá dýka z těžkého stříbra a do rukojeti měla z obou stran vypálené kříže. Většina zbraní odpuzujících upíry byla zjevně označená kříži, což podle Simona vycházelo z přesvědčení, že upíři jsou většinou křesťané. Kdo mohl tušit, že menšinové náboženské vyznání s sebou může nést takové výhody?

„Dál už ani krok,“ prohlásila Isabela, když se dva služebníci zastavili u jejich stolu, a prsty přitom držela jen pár centimetrů od dýky. „Sdělte nám účel své návštěvy.“

„Lovkyně stínů,“ sípavě zašeptalo stvoření stojící vlevo, „nepočítali jsme s tvou přítomností v této situaci.“

Isabela pozvedla jedno úzké obočí. „A o jakou situaci se jedná?“

Druhý služebník ukázal dlouhým šedivým prstem na Simona. Nehet na špičce prstu měl zažloutlý a ostrý. „Máme tu jednání se světlomilcem.“

„Ne, nemáte,“ ozval se Simon. „Vůbec netuším, co jste zač. Nikdy jsem vás neviděl.“

„Já jsem pan Walker,“ představilo se první stvoření. „A můj společník se jmenuje pan Archer. Sloužíme nejmocnějšímu upírovi v New Yorku, vůdci největšího manhattanského klanu.“

„Rafael Santiago,“ řekla Isabela. „V tom případě určitě víte, že Simon nepatří do žádného klanu. Je na volné noze.“

Pan Walker se mírně usmál s pevně stisknutými rty. „Můj velitel doufá, že by se na tom mohlo něco změnit.“

Simon se nad stolem setkal s Isabeliným pohledem. Pokrčila rameny. „Copak ti Rafael neříkal, že se máš od jeho klanu držet *dál*?“

„Možná si to rozmyslel,“ přemítal Simon. „Vždyť ho znáš. Je náladovej a nevypočítatelněj.“

„Neznám. Vlastně jsem ho neviděla od té doby, co jsem ho chtěla umlátit svícnem. Ale vzal to dobře. Ani nemrknul.“

„No paráda,“ řekl Simon. Oba služebníci na něj zírali. Oči měli bledě šedé, barvy špinavého sněhu. „Jestli mě Rafael zve do svého klanu, znamená to, že ode mě něco chce. Tak mi rovnou řekněte, o co se jedná.“

„Nejsme zasvěceni do velitelových plánů,“ odpověděl pan Archer povýšeně.

„Tak to je smůla,“ prohlásil Simon. „Nikam nejdu.“

„Jestli s námi nehodláš jít, máme povolení tě k tomu donutit silou.“

Dýka jako by Isabele sama skočila do ruky – sotva se pohnula, a přesto už zbraň svírala v dlani. Lehce jí pootočila. „To bych na vašem místě nedělala.“

Pan Archer na ni vycenil zuby. „Odkdy dělají Andělovy děti ochranku ničemným podsvětánům? Čekal bych, že takové věci budou pod tvoji úroveň, Isabelo Lightwoodová.“

„Já nejsem jeho ochranka,“ řekla Isabela. „Jsem jeho *přítelkyně*. A to mi dává právo vám nakopat zadek, jestli ho budete otravovat. Tak už to chodí.“

Přítelkyně? Simona to tak vylekalo, že na ni vrhl překvapený pohled, ona však upřeně pozorovala dva služebníky a z tmavých očí jí létaly blesky. Měl pocit, že o sobě ještě nikdy předtím neřekla, že je jeho *přítelkyně*. Zároveň mu však nemohlo uniknout, že skutečnost, že právě *tento* okamžik dnešního večera ho vyděsil daleko víc než pozvání na schůzku od nejmocnějšího upíra New Yorku, byla jen další známkou podivného směru, kterým se celý jeho život začal přednedávnm ubírat.

„Můj velitel,“ pronesl pan Walker tónem, který měl zřejmě vyznít smířlivě, „chce světlo milci učinit návrh...“

„Jmenuje se Simon. Simon Lewis.“

„Chce panu Lewisovi učinit návrh. Mohu vám slíbit, že pro pana Lewise bude zdaleka nejvýhodnější, když nás laskavě doprovodí a vyslechne mého velitele. Přísahám na čest svého velitele, světlo milče, že neutrpíš žádnou újmu, a jestliže budeš chtít nabídku mého velitele odmítnout, budeš tak moci svobodně učinit.“

Můj velitel, můj velitel. Pan Walker ta slova pronášel se směsí obdivu a posvátné hrůzy. Simon se v duchu otřásl. Strašná představa, být k někomu tak připoutaný a nemít žádnou vlastní vůli.

Isabela vrtěla hlavou a rty Simonovi naznačovala slůvko „ne“. Napadlo ho, že má nejspíš pravdu. Isabela byla vynikající lovkyně stínů. Od svých dvanácti let lovila démony a podsvětlané porušující zákon – neposlušné upíry, čaroděje praktikující černou magii, vlkodlaky utržené ze řetězu, kteří na někoho zaútočili – a byla v tom pravděpodobně lepší než kterýkoli jiný lovec stínů v jejím věku, s výjimkou jejího bratra Jace. A ještě Sebastiána, pomyslel si Simon, který byl lepší než oba dva dohromady. Teď už je ale mrtvý.

„Tak dobře,“ rozhodl se. „Půjdu.“

Isabela vyvalila oči. „Simone!“

Oba služebníci si zamnuli ruce, podobní padouchům z komiksů. To gesto samo o sobě nebylo strašidelné, strašidelný byl ale fakt, že to oba udělali přesně ve stejnou chvíli a naprosto stejným způsobem, jako by byli jen loutkami, které někdo ovládá jedním provázkem.

„Výborně,“ řekl pan Archer.

Isabela hlasitě bouchla dýkou o stůl a předklonila se, až se jí lesklé tmavé vlasy otřely o desku stolu. „Simone,“ zašeptala naléhavě, „neblázni. Neexistuje důvod, proč bys měl někam chodit. A Rafael je pitomec.“

„Rafael je vysoce postavený upír,“ opáčil Simon. „Jeho krev ze mě udělala upíra. Je to můj... jak se tomu říká.“

„Tvůj předek, otec, stvořitel, původce – pro to, co udělal, existují tisíce jmen,“ doplnila ho Isabela roztržitě. „A je možné, že

z tebe jeho krev udělala upíra. Ale neudělala z tebe *světломilce*.“ Její oči se nad stolem zadívaly do jeho. *Světломilce z tebe udělal Jace*. To ale Isabela nikdy nechtěla vyslovit nahlas. Pravdu, celý příběh o tom, čím Jace ve skutečnosti je a co to způsobilo u Simona, jich znalo jen pár. „Nemusíš dělat, co ti říká.“

„Jasně že nemusím,“ odpověděl Simon tišším hlasem. „Pokud ale odmítnu, myslíš, že mě Rafael prostě nechá být? Nenechá. Pořád po mně půjdou.“ Vrhla na dva služebníky kradmý postranní pohled. Vypadali, že s ním souhlasí, i když se mu to možná jen zdálo. „Budou mě všude otravovat. Venku, ve škole, u Clary...“

„No a co? Clary to snad nezvládne?“ Isabela rozhodila rukama. „No tak dobře. Ale aspoň půjdu s tebou.“

„O tom nemůže být řeč,“ vpadl jim do hovoru pan Archer. „Do této záležitosti nemají lovci stínů co mluvit. Týká se jen dětí noci.“

„Já nebudu...“

„Zákon nám dává právo řešit si vlastní záležitosti v soukromí,“ upjatě jí připomněl pan Archer. „Uvnitř vlastního druhu.“

Simon se na ně podíval. „Dejte nám chvílku, prosím vás,“ řekl. „Chci si s Isabelou promluvit.“

Nastalo krátké ticho. Okolní život v bistru pokračoval dál svým tempem. Dovnitř se nahrnuli pozdní návštěvníci, kteří před chvílí odešli po filmu z kina sídlícího ve stejném bloku, a kolem spěchaly číšnice roznášející hostům talíře s kouřícími pokrmy. U okolních stolků seděli smějící se a rozmlouvající páry. Kuchaři za přepážkou na sebe pokřikovali objednávky. Nikdo se na ně nedíval ani se nevtáril, že by se mělo dít něco zvláštního. Simon si už zvykl na optické iluze, někdy se však v Isabelině přítomnosti nemohl ubránit dojmu, že je uvězněný za neviditelnou skleněnou stěnou a odříznutý od zbytku lidstva a jeho každodenního koloběhu.

„Dobrá tedy,“ souhlasil pan Walker a udělal krok vzad. „Můj velitel ale nemá rád, když ho někdo nechává čekat.“

Odešli ke dveřím a stáli tam jako sochy, nedbajíce závanů chladného vzduchu, jež dovnitř pronikaly, vždy když odcházel

nebo přicházel nějaký zákazník. Simon se otočil k Isabele. „To je dobrý,“ ujistil ji. „Neublíží mi. *Nemůžou* mi ublížit. Rafael přece ví o...“ Celý nesvůj si ukázal na čelo. „O tomhle.“

Isabela se natáhla přes stůl a pohybem ruky, který byl spíše zkoumavý než něžný, mu odhrnula vlasy z čela. Mračila se. Simon už se na své znamení mnohokrát díval v zrcadle, takže dobře věděl, jak vypadá. Jako by někdo vzal tenký štětec a namaloval mu na čelo kousek nad kořenem nosu jednoduchý symbol. Zdálo se mu, že znamení občas mění tvar, jako to dělávají pohyblivé obrazy složené z mraků, vždy je ale naprosto zřetelné a černé a vyznačuje z něj nebezpečí, podobně jako z varovného nápisu v cizím jazyce.

„Opravdu to... funguje?“ zašeptala.

„Rafael si to myslí,“ odpověděl Simon. „A já nemám důvod tomu nevěřit.“ Vzal ji za zápěstí a odtáhl jí ruku od svého obličje. „Budu v pořádku, Isabelo.“

Povzddechla si. „Každé coul mého výcviku mi říká, že to není moc dobrý nápad.“

Simon jí stiskl ruku. „Ale jdi. Taky tě přece zajímá, co může Rafael chtít, ne?“

Isabela ho poplácala po hřbetu ruky a opřela si záda. „Popovídáme si o tom, až se vrátíš. Zavolej mi jako *první*.“

„Zavolám.“ Simon se postavil a zapnul si bundu. „Můžeš pro mě udělat jednu věc? Vlastně dvě věci.“

Podívala se na něj s ostražitým úsměvem. „A co?“

„Clary prý bude dneska večer trénovat v Institutu. Jestli na ni narazíš, neříkej jí, kam jsem šel. Měla by zbytečně strach.“

Isabela obrátila oči v sloup. „No dobře. A ta druhá věc?“

Simon se k ní sklonil a políbil ji na tvář. „Než odejdeš, dej si boršč. Je fantastickéj.“

Pan Walker a pan Archer nebyli právě upovídání společníci. Tiše vedli Simona ulicemi Lower East Side a svým zvláštním klouzavým krokem neustále kráčeli kus před ním. Připozdívalo se, ale chodníky byly stále plné lidí jdoucích z večerní směnu